



Att avla angloarab



Toulouse AA, fotograf: Therese Björklund

Att producera en angloarab är en medveten korsningsavel där man använder fullblodsraserna arabiskt fullblod, engelskt fullblod och angloarab. Dessutom används i mindre utsträckning shagya-arab och olika halvblodsraser såsom Selle Français, svenskt varmblood, Trakhener, Holstein, Hannoverannare, Irländskt varmblood m fl.

Ofta försöker man hitta individer som har någon av fullblodsraserna i sig redan och som dessutom presterar på topp inom sin gren. Det som inte får ingå närmast i härstamningen (tredje-fjärde led beroende på sektion) är ponnyras, kallblod, cob eller okänd härkomst. Längre bak än femte led kan det ibland förekomma men det är mycket ovanligt.

En viktig ras för angloaraben är det arabiska fullblodet. Därför får inte andelen arabiskt fullblod bli för lågt eller avlas bort. Av det skälet finns det gränser (riktlinjer) som erfarna uppfödare håller sig till. Dessa gränser gör att angloaraben sorteras in i vissa "sektioner" i stamboken. Detta för att man ska veta vilken "arabhalt" man har att utgå ifrån om man väljer att avla angloarab.

I valet av arabiskt fullblod är det viktigt att välja hållbara ”bruks-araber” av god storlek, typ, rörelser (traven) och med prestationer inom sin gren. Många araber har god hoppförmåga.

Den andra viktiga rasen för angloaraben är engelskt fullblod. Här är det också viktigt att det engelska fullblodet har bra storlek, att typen är av ridhästmodell med bra ansatt hals (ej lågt ansatt) och en bra stark rygg och länd (ej vek och svag) och att den har bra rörelsen (galoppen) är bra samt att den har bra hopptechnik. För att få storlek, elasticitet, ännu bättre gång och hopp används shagya-arab (mer vanligt förr) och olika halvblodshärstamningar.



Kon-Tiki AA (e. Business AA 1102 u. Geili ox, uppf: Emma Wanér, äg: Ann Gyllenswärd), bilden är från öppna championatet i fälttävlan 5-6/9 2009 i Plönninge där ekipaget vann klassen för 4-åringar.

Fotograf: Alicia Holmén